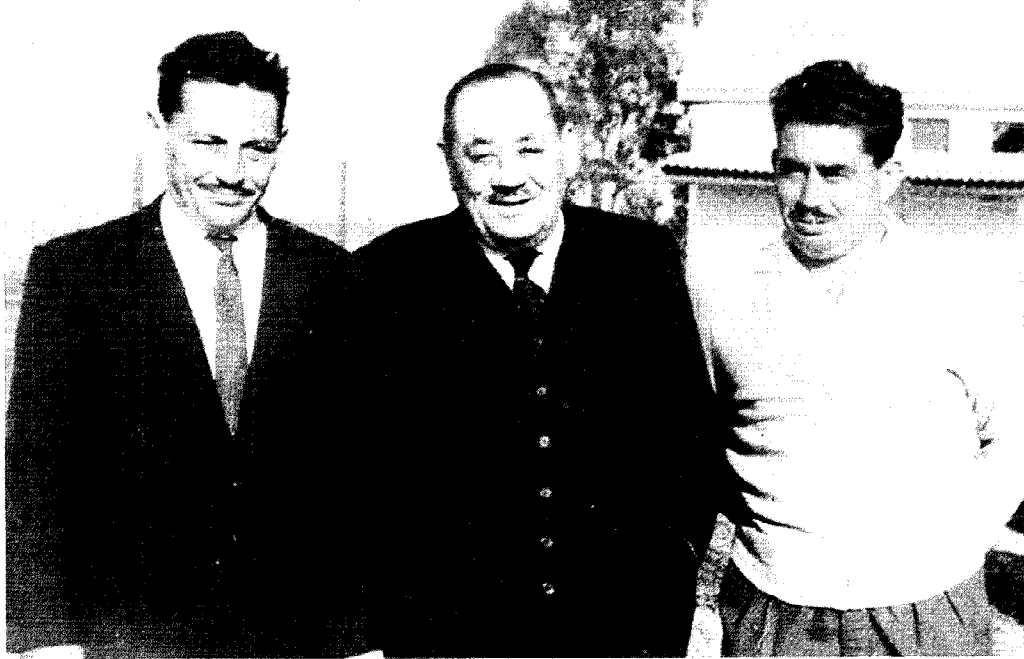

סיפורם של יהודה ורחל צייזלר

יהודה: עליתי ארצה בפברואר 1949 עם הורי והאחים שלי. יצאנו מהונגריה עם קיבוץ והיינו בדרך שלוש שנים – חצי שנה באוסטריה, חצי שנה באיטליה וכמעט שנתיים בקפריסין. היינו ממייסדי בוסתן הגליל. חמש משפחות הגיעו לניר-ישראל מבוסתן הגליל, זה היה עשרה ימים אחרי העלייה על הקרקע של האנשים הנס-ציונה ומרעננה. עבדנו בתור בנאים אצל "סולל בונה". שתי קבוצות של בנאים היו במושב, בכל קבוצה שלושה אנשים. את הבלוקים עשינו פה, במושב. התקרות היו מצלוטקס. בעצם בנינו חמישה מושבים: ניר ישראל, אמונים, בית עזרא, גבעתי ורחיה.

שלום, שרגא ויהודה צייזלר

נכנסנו לגור בבתיים שלנו במאי 1950. אחרי חמשת המושבים בנינו את כפר-ורכורג ואני גם עבדתי בבתיים הראשונים באפרודר.

בהתחלה גרנו פה באהלים. פעם בשבוע-שבועיים נסענו הביתה למשפחות, אם לא היינו בשמירה. גם מטעם הצבא לקחו אותנו לעשות שמירה, אמבוסים וסיורים באשקלון. אז התחילו המסתננים. הם באו רק לגיבות. כל לילה הם היו פה. היה מקרה שאותה פרה נגנבה מאותה רפת שלוש פעמים. פעמיים החזרנו אותה, רדפנו אחריהם. היה עוד מקרה אצל משפחת לבקוביץ, שגרה פה פעם: הם נסעו למשך היום וחזרו לפנות ערב לפני חשכה, נכנסו לרפת לראות אם הכל בסדר, והכל היה בסדר. הם נכנסו הביתה רק כדי להחליף בגדים ומיד יצאו לחליבה. והגה – אין להם אף פרה ברפת! אגתנו היינו מתורגלים טוב. היה לכולנו נשק, גם התושבים שגרו למעלה וגם אלו מלמטה. "סגרתנו" את האזור, וכך החזרנו את כל הפרות. היו יריות בלי הבחנה, ואף פרה לא נפגעה. אבל הבעיות הבטחוניות החמירו. היו הפדאיון. ולאחר ככן, במבצע סיני, נפל אחי, אפרים ז"ל, במתלה.

ברחוב זה גרנו מההתחלה, בתחילה בבתיים של חדר וחצי, שירותים ומקלחת בחוץ, בלי מים ובלי חשמל – בהתחלה הבאנו מים בחביות מג'וליס, מהמתנה. ואחר-כך רכשנו כל מיני דברים, ביניהם מקרר. אבא של צביקה שדה ז"ל חילק קחה. קליין באצ"י, שיחיה עד מאה ועשרים, מכר סודה בסיפונים מזוכית. היה מפעל באשקלון, וקליין עבר עם סוס ועגלה ומכר את הבקבוקים.

רחל: המשפחה שלי מרומניה. הגענו בשנת 1947 לקפריסין, היינו שם חצי שנה, ואחר כך הגענו ליפו. שם גרנו. אבא נשאר מחוסר עבודה, והוא הלך לסלול כבישים באזור באר שבע. ואמא שלי באה לפה ובישלה לכל הגברים. ואח"כ אבא שלי הצטרף. אנחנו הילדים נשאתנו ביפו אצל דודה, כי אחי היה מאד חולה בטיפוס הכטן. אגב, הוא נרפא עם הפנצלין הראשון שהגיע לארץ. הוא ביקר שם בבית ספר. אני לא רציתי ללמוד, כי היה לי קשה עם השפה. הייתי בת 16 והלכתי ללמוד מקצוע.

אמא שלי קיבלה פה צרף, ובו היה גם מחסן הפרודוקטים. אבא שלי, שהיה בחוץ לארץ פרש בצבא ההונגרי, התעסק עם הסוסים. אחר-כך היו להם פרות, עם תנובת חלב הכי גבוהה בכפר. אמא שלי הייתה אשת חיל. אהבו אותה פה מקטן עד גדול. הייתה לה שפה משותפת עם כולם. אני הגעתי מיפו בכל יום שישי לבקר אותם. אותו חורף היה קשה מאוד. החורף בו היה שלג. הכביש לא היה סלול, את כל המצרכים הורידו אז ליד הכביש הראשי, ומשם סחבו הכל ברגל למחנה האוהלים.

פעם הגעתי ותכנסתי ברגל לכפר בבוץ הזה. יהודה ישב על עגלה והוא צחק עלי. ככה הכרנו. התחתנו ב1951. החתונה שלנו הייתה החתונה הראשונה בכפר. קנינו בשקם ברחובות עונות. החתונה הייתה במועדון הישן. קרני ניגן באקורדיון וגם מקסי בראון ניגן. הרי, היה שמח!

יהודה: עבדנו נורא קשה. אז הייתה תקופה אחרת - אני עבדתי עשרים שנה בפרדס והאישה ניהלה את הרפת. לכל המשפחות היו רפתות. בתחילה קיבלנו את הפרות הראשונות מארצות הברית אח"כ מאירופה. היה קשה, אבל אני מעדיף את החיים כמו בעבר- הביחוד, אנשים אחרים.

רחל: ואחר-כך הילדים גדלו. לנו יש את אברי יוסי. שתי הכלות מהאזור. לאברי יש רפת. גם ליוסי יש משק, אבל הם גרים מחוץ לכפר. הנכדים שלנו: דרור, ארו, יהודית, רועי ושחר (של אברי), דומיטל ושרית (של יוסי). יש המון זכרונות והמון חוויות: היינו נוסעים לים, יצאנו לטיולים במשאית, היו ריקודים בחוץ, ראינו סרטים באשקלון ופה במושב (אנחנו תמיד ישבנו בשורה ראשונה), ככל ערב ישבנו סביב שולחן עץ גדול עם כל השכנים, החברים.

חתונה ראשונה בניר-ישראל